

CUNTA ANAYASASINA HAYIR!

Cuntanın ikinci yıldönümünde partililere mesaj, 12 Eylül 1982.

Yoldaşlarım,

Cuntanın bu ikinci yıldönümünde, ona karşı mücadelenin bundan ötesini belirleyecek çok önemli bir noktasına gelmiş bulunuyoruz. Cunta anayasasının Kasım'da oylamaya sunulacağı, 1983 baharına ertelenmeyeceği kesinleşmiş görünmektedir. Referanduma sunulacak anayasanın aşağı yukarı Danışma Meclisi'nden geçen taslak olacağı da anlaşılmaktadır. Son söz ve karar Milli Güvenlik Konseyi adını taşıyan faşist askeri cuntada olduğu halde, Konsey bu yetkisini kullanmaya olabildiğince gerek bırakmayacak bir anayasa metnini Danışma Meclisi'nden çıkartmak çabasıdadır. [...]

Kalıcı ve geçici maddeleriyle birlikte anayasa tasarısına ilişkin bu gelişmeler, cuntanın Türkiye'ye getireceğini söylediği "Atatürkçü demokrasi" rejiminin, çarpıcı aşırılıkları ve sivrilikleri törpülenmiş, parlamenter görünümle maskelenmiş "gizli" bir faşizm, emperyalizmin ortağı tekelci büyük sermayenin devlet terörüne dayanan baskıcı iktidarı olacağına ilişkin, çok önceden yaptığımız tesbiti doğrulamaktadır. Ama eksiğini de açığa çıkartmaktadır. Biz, ordu yüksek kademesine devletin yürütümünde doğrudan ve yasal bir rol verileceğini açıklıkla görüyorduk. Ne ki, tezgâhlanmış ve şimdi gerçekleştirilmesi "operasyonu" başlatılmış olan rejim, bu önceden görülen ve saptananları da aşıyor. Varolan askeri faşist cunta, yalnız bir giysi değiştirmesiyle, anayasal en üst organ olarak devletin başına getirilecek, cunta başkanına yürütme, yasama ve yargı erklerine ilişkin olağanüstü yetkiler tanınarak. Cuntanın diğer dört üyesi, hem cumhurbaşkanı danışmanı, hem M.G.K. üyesi yapılmakla parlamento ve hükümetin üstünde yetkilere sahip kılınarak.. Bir başka deyişle, eylemsel olarak varolan askeri faşist cunta hukuksal kılığa kavuşturulacak, meşrulaştırılacak, varlığı anayasal güvenceye bağlanacak; ordu üst kademelerinin devletin yürütümüne, ülkenin politikasına belirleyici müdahaleleri de anayasal kanallardan işletilerek meşrulaştırılacak ve sürekliliğe kavuşturulacaktır.

Orduya, yani devletin örgütlü silahlı gücüne dayanarak devlet erkine sahip çıkan üst kademe generaller cuntasının, bu erki ve elleri altındaki silahlı gücü işçi, emekçi geniş kitleleri, demokratik güçleri, Kürt halkını zorbaca baskı altında tutmak için kullanacakları, yeni anayasanın kişi hak ve özgürlüklerine, basına, sendikalara, işçi işveren ilişkilerine, mesleki ve sosyal kuruluş ve derneklere ve "bölücülük"e ilişkin hükümleriyle şimdiden kanıtlanmıştır. Aynı hükümler, devlet terörüne dayalı askeri diktatörlüğün hangi sınıfın hizmetinde olacağını, kimin yararına işleyeceğinin de göstergesidir. Anayasa taslağını eleştirmeyen, tersine hoşnutluğunu belirten biricik sınıfsal kesimin büyük sermaye çevreleri, kodaman işverenler olması sebepsiz değildir. [...]

İnsanların referandumda kendi iradeleriyle özgürce oy kullanmalarını engelle-
yecek koşullar vardır. Cunta baskısından genel yığınlık, seçmen kütüğüne yazılma-
manın bile hapis ve para cezasına çarptırılacak bir “suç” haline getirilmesi “hayır
oyu verdiğim anlaşılırsa başım belaya girer” ürkekliği yaratabilir. Cuntanın refe-
randum günü ülkede gözdağı veren sert bir hava estirmesi de çok olasıdır. Bir de
buna eski parti kadrolarının “hele şu durum bir değişsin, partiler ortaya çıksın, sivil
hükümet oluşsun..” telkini eklenirse, öznel olarak anayasayı reddedenlerin birçoğu
eylemsel olarak kabul oyu kullanabilirler. Anayasa geçici maddelerine ilişkin son
açıklamalarla beşli cunta üyesi generallerin devlet yönetimini sivil kadrolara dev-
retmek niyetinde olmadıkları, tersine, devletin başına daha sağlam çöreklenebilmek
için tedbir aldıkları anlaşılınca, CHP ve hatta AP çevreleri tavır değiştirebilir, böyle
telkinlerde bulunmaktan geri durabilirler. Bu açıklamalarla, özellikle AP’nin “bu
anayasa ile terörizmin hortlaması önlenir, işçiler disiplin altına alınır, ülkede huzur
ve çalışma hayatında barış sağlanır. AP’nin uzantısı yeni bir parti iktidarı alabilir ve
şöyle veya böyle eski günler geri gelir veya en azından, askerlerin gücü sivil politik
güçle dengelenir” hesabı altüst olmuştur. Tekelci büyük burjuvazi için bile, işçi sını-
fının tepesine binip “çalışma barışı”nı, kârların büyümesini sağlama bağlayan “istik-
rarlı ve güçlü devlet” çok iyidir de, bu “iyi”lerin kendi sınıf partisi, politik kadroları
ile sağlanabilmesi yine de yeğdir. Genelinde büyük burjuvazi için askeri yönetimler
birinci seçenek değildir, “zorunlu” görünen seçenektir. Türkiye’nin tarihinden ge-
len etkenler, büyük sermaye sınıf-ordu ilişkilerinin gelişmiş kapitalist ülkelerdekine
farklı oluşu dolayısıyla Türkiye burjuvazisi için daha da değildir. Denilebilir ki,
AP’nin görüşü ve hesabı büyük burjuvazinin, özellikle iç piyasaya dönük tekelleş-
miş sanayici gruplarının da hesabıydı. Şimdi “Aldıkaçtı ve arkadaşları” grubunun,
yüksek rütbeli subay emeklilerinin başını çektiği grubun değiştirme önergelerine
karşı Danışma Meclisi’nde verdikleri açık mücadele buralardan da kaynaklanıyor.
AP oyları parçalanabilir.

Ne var ki, beşli cunta yalnız ordu yüksek kademelerine ve silahlı gücüne dayan-
mıyor, arkasında Sam amca var. Reagan yönetimi kapitalist dünyada “Amerika’nın
dostu otoriter devletler” görmek istediğini çoktan açıkladı. Orta Doğu politikasının
kilit taşı Türkiye’de öncelikle öyle. Daha fazla demokrasi oyunu istenmiyor. Ordu
kadrolarındaki amerikancı kesimin devlet yapısının üst basamaklarında yer alması
onun için en güvenilir güvence [olacaktır].

“Barış, Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizme Adanmış 75 Yaş” Broşürü, Mayıs 1985